

Jestem, który jestem

Przepiękna apostrofa wyrażająca imię istoty nadprzyrodzonej! Tym imieniem przedstawił się Pan Bóg Mojżeszowi, gdy posyłał go z misją wyzwolenia synów izraelskich z niewoli egipskiej i tym samym imieniem miał się Mojżesz posłużyć, gdyby ktoś go zapytał, w czym imieniu przychodzi. „*Tak powiesz do synów izraelskich: Jestem posłał mnie do was*” – 2 Mojż. 3:13-14.

Odwieczny Bóg objawia się Mojżeszowi przy krzaku ognistym jako Wszechpotężny Wyzwoliciel. To właśnie On miał za pośrednictwem Mojżesza ująć się w niedoli za potomstwem Abrahamowym. „*Przeto teraz idź! Posyłam cię do faraona. Wyprowadź lud mój, synów izraelskich z Egiptu*”, mówił Bóg do Mojżesza (2 Mojż. 3:10). „*Idź i zgromadź starszych Izraela, i powiedz im: Pan, Bóg ojców waszych objawił mi się, Bóg Abrahama, Izaaka i Jakuba, mówiąc: Patrzyłem na was i na to, co wam czyniono w Egipcie. Postanowiłem więc, że wyprowadzę was z niedoli egipskiej*” – 2 Mojż. 3:16-17.

On, Wiekuisty, postanawia stać się wyzwolicielem Izraela. Jawi się Mojżeszowi jako przyjaciel jego przodków. Ponadczasowy „Jestem” mówi, że jest Bogiem Abrahama, Izaaka i Jakuba. Stanowi to pieczęć nieprzemijającej przychylności wobec sług, dla których był bliskim, a nawet przyjacielem (Jak. 2:23). Teraz tę bliskość potwierdza, mówiąc: „*Pan, Bóg ojców waszych, Bóg Abrahama, Bóg Izaaka i Bóg Jakuba... To jest imię moje na wieki i tak mnie nazywać będą po wszystkie pokolenia*” – 2 Mojż. 3:15.

„Jestem”, Pan, Bóg – to imię moje na wieki. W historii człowieka jest czymś więcej niż przeszłością, terażniejszością czy przyszłością. On jest Wiekuistym Bogiem, Jahwe. On Sam, Nieśmiertelny Bóg, który się nie zmienia i dotrzymuje słów obietnicy. W treści tego boskiego „Jestem” zauważamy absolutną suwerenność, jak i boską ponadczasowość, a jest zadziwiające, że ten Odwieczny Absolut skłonny jest obdarzać ludzi troską i łaską.

„Jam jest Pan, Bóg twój”, oto pierwsza fraza wstępu do Dekalogu, wspaniały prolog Bożego posłania do wybranego narodu. Tam, przy gorejącym krzaku objawił się Mojżeszowi, teraz – przy górze Synaj – objawia się całej wspólnoty. Tam był „Jestem”, tu natomiast „Jam Jest”. Jak bardzo jednoznaczne określenie imienia Wszechwładnego Boga, które sugeruje, że Jego niczym nieograniczona potęga napełnia świat swoim Jestestwem.

On, Wszechwładny Bóg, uczestniczy w zbawiennym wyzwoleniu Izraela z niewoli. W wyraźny i naoczny sposób objawia się w czasie wyjścia. Manifestuje swoją

siłę przez plagi, jakie zsyła na Egipt za pośrednictwem Mojżesza.

Na pamiątkę potomnym wyzwolonego narodu powstaje zapis w Dekalogu: „*Jam jest Pan, Bóg twój, który cię wyprowadził z ziemi egipskiej, z domu niewoli*” – 2 Mojż. 20:2. „Bóg twój” to synonim posiadania opieki Bożej, Jego przywództwa i potęgi, która wyzwoliła ich z wielowiekowej niewoli, to świadomość przychylności Jahwe dla Izraela. Ten zbawczy czyn Boga staje się hymnem Izraela powtarzany przy wielu okazjach, wyznaniem wiary i dumą narodową, że Jestem, Który Jestem, Odwieczny Jahwe, ich Bóg okazał wśród nich swą potężną prawicę i dał im wolność.

Wyzwoleńczy czyn Boga, przedstawiony we wstępie Dekalogu został urzeczywistniony w okresie wyjścia Izraela z Egiptu. Czyn ten jednak ma daleko bardziej znamienne znaczenie i wyobraża wyzwolenie całej ludzkości spod panowania pozafiguralnego faraona – Szatana, który ujarzmił narody niewolą grzechu i śmierci. Czyn ten zostanie urzeczywistniony przez pozafiguralnego Mojżesza, którym jest Jezus Chrystus, gdy nadejdą „*czasy ochłody od obliczności Pańskiej, a posłałby onego, który wam opowiedziany jest, Jezusa Chrystusa, który zaiste niebiosa ma objąć aż do czasu naprawienia wszystkich rzeczy, co był przepowiedział Bóg przez usta wszystkich świętych swoich proroków od wieków. Albowiem Mojżesz do ojców rzekł: Proroka wam wzbudzi Pan, Bóg wasz, z braci waszych, jako mię; onego słuchać będziecie we wszystkim, cokolwiek do was mówić będzie*” – Dzieje Ap. 3:20-23 (BGd).

Jak po wyjściu z niewoli, Mojżesz i cały Izrael śpiewali pieśń na chwałę Bogu, podobnie uczynią wszystkie zastępy synów ludzkich, gdy zaśpiewają na chwałę Bogu pieśń cudownego wyzwolenia. Ta pieśń stanie się sztandarowym hymnem wyzwolonych narodów.

Wyzwolenie Izraela z niewoli egipskiej było tylko pierwszym czynem Boga-Wybawiciela, Autora wielkiego wyzwolenia, wypuszczenia na wolność wszystkich zniewolonych grzechem narodów ziemi. Wizja Księgi Apokalipsy 15:3-4 opisuje ten czas i w znamienny sposób przedstawia postawę wyzwolonych i posłusznych narodów. Zaiste będzie to wspaniały odruch ludzkich serc, gdy wydany zostanie hymn wdzięczności i uwielbienia Boga: „*A śpiewali pieśń Mojżesza, sługi Bożego, i pieśń Barankową, mówiąc: Wielkie i dziwne są sprawy twoje, Panie Boże wszechmogący! sprawiedliwe i prawdziwe są drogi twoje, o królu świętych! Któż by się ciebie nie bał, Panie! i nie wielbił imienia twego? gdyż sam święty, gdyż wysys-*

tkie narody przyjdą i kłaniać się będą przed obliczem twojem, że się okazały sprawiedliwe sądy twoje” – Obj. 15:3-4 (BGd).

Ta wspaniała prezentacja pieśni Mojżesza, sługi Bożego i pieśni Baranka dokona się dzięki dziełu odkupienia na Golgocie. Prorok Pański Izajasz snuje wizję o tym czasie i mówi: *„I wrócą odkupieni przez Pana, a pójdą na Syjon z radosnym śpiewem. Wieczna radość owionie ich głowę, dostąpią wesela i radości, a troska i*

wzdychanie znikną” – Izaj. 35:10 (NP). Tak więc odkupieni Pańscy, nabyci przez krew Baranka Bożego, Jezusa Chrystusa, przyjdą do Boga, aby Mu złożyć dań wdzięczności za cenę odkupienia, jaką złożył z woli Ojca ich Odkupiciel, do którego również ma zastosowanie imię podobne do imienia Jego Ojca.

Rorata Roman
R-
„Straż”